

Enyorança d'una Barcelona (Xavier Deulonder i Camins)

DI. 14 de gener del 2008

Les declaracions del cantant barceloní José María Sanz Beltrán, conegut com a Loquillo, sobre la seva enyorança de la Barcelona dels anys setanta manifesten no sols la seva postura sinó també les de tots els sectors que es defineixen com a no nacionalistes i que defensen una ciutat "oberta", "universal" i "cosmopolita".

Cal analitzar què signifiquen a la pràctica tots aquests conceptes i a quin model de país es refereixen.

Al vídeo que es...>>

... va projectar durant la presentació de *La ciudad que fue. Barcelona, años 70* del periodista Federico Jiménez Losantos, conegut pel seu espanyolisme visceral, van sortir-hi Aleix Vidal Quadras, Francisco Caja, Albert Rivera, Antonio Robles, Arcadi Espada i el cantant Loquillo, personatges tots aquests que, com ja vaig dir fa temps en una crònica anterior, els convindria passar una temporada a la Catalunya Nord perquè poguessin així gaudir del paradís d'una Catalunya no nacionalista, tot i que, el paradís aquest no el trobarien pas perfecte perquè la nació a favor de la qual es renuncia a la identitat catalana no és pas Espanya sinó França i, sobretot, perquè la represa de la cultura catalana visible durant els darrers anys en terres nord-catalanes indiquen que aquest paradís té els dies comptats.

En les seves declaracions al vídeo, Loquillo es va manifestar nostàlgic de la Barcelona dels anys setanta, una ciutat, segons ell, avantguardista, on tots els que hi anaven des d'Espanya i Llatinoamèrica hi anaven per trobar-se més a prop de la llibertat, una Barcelona que estava en primera línia en la lluita per la democràcia. En primer lloc, tots sabem que, tret de comptades i notables excepcions, als espanyols i als llatinoamericans només els agrada Barcelona si s'hi senten a casa, és a dir, si veuen una ciutat on el castellà i els símbols espanyols hi predominen en tots els àmbits, mentre que la presència del català, si s'hi dóna, hi és residual; a més, com a bon espanyol que és, per a Loquillo el món es redueix a Espanya i l'Amèrica Llatina. Naturalment, ni al més optimista se li acut dir que a Barcelona el català hi sigui una llengua normalitzada, és a dir, que hi tingui la mateixa vigència que l'anglès a Nova York, el francès a París o el castellà a Madrid, Buenos Aires, Mèxic, Lima, Caracas, etc., més aviat, ens trobem que, després de trenta anys de democràcia espanyola, el castellà continua sent la llengua predominant a Barcelona; per tant, Loquillo ens ve a dir que la situació secundària i subordinada que pateix el català a Barcelona, li sembla excessiva; segurament, per a ell el model lingüístic de Barcelona seria Perpinyà si no fos perquè, des de fa uns anys, s'hi donen certes pràctiques extremistes com ara posar rètols bilingües als carrers o permetre-hi l'existència d'escoles catalanes.

Ara fa trenta anys, Barcelona era capdavantera en la lluita per la democràcia; bé, això només podia ser a Espanya i a l'Amèrica Llatina, on encara hi havia règims dictatorials, perquè a l'Europa Occidental la democràcia hi havia arribat a la fi de la II Guerra Mundial. Molts historiadors assenyalen que el franquisme va entrar en crisi abans a Barcelona que no pas a Madrid; per això, molts demòcrates espanyols es sentien atrets per Barcelona; potser la causa d'aquest fet era que, a l'Espanya castellana, el nacionalisme espanyol radical de Franco feia gràcia a certs sectors de la societat, mentre que a Catalunya causava un rebuig general perquè era ni més ni menys que la negació de la identitat nacional catalana. Avui dia, Barcelona no pot ser capdavantera en la lluita per la democràcia, perquè, la democràcia ja hi és una realitat consolidada, ara l'única lluita que li queda a Barcelona és la de l'alliberament nacional.

Loquillo va néixer el 1960; per tant la seva nostàlgia de la Barcelona dels anys setanta és probable que no sigui pas el record d'una experiència personal sinó una presa de postura ideològica com ho seria el fet que jo manifesti que enyoro la Barcelona d'abans de la Guerra Civil espanyola, on encara s'hi podia trobar gent que parlés un castellà macarrònic, o que, realment, no el sabés parlar, de tal manera que Narcís Oller (1846-1930) podia dir que una novel·la ambientada a Barcelona perdria versemblança si s'escrivía en castellà, o, ja posats, que enyoro la Barcelona baix-medieval, una ciutat cosmopolita, capital d'un estat com era el Principat de Catalunya i primera ciutat de la Corona d'Aragó, amb una forta influència a la Mediterrània i on el castellà hi era vist com el que era: una llengua estrangera. Naturalment, també enyoro el Perpinyà d'abans de la II Guerra Mundial, on per a un sud-català no saber ni un borrall de francès no representava cap problema per moure's per la ciutat, i això per no parlar del Perpinyà dels Reis de Mallorca.

Xavier Deulonder i Camins (23-12-2007)

deulonder@mesvilaweb.cat

14 gener 2008

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)